

ת"פ 62083/12/12 - נ ע נגד מדינת ישראל, רשות המיסים

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 62083-12-12 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ע
תיק חיצוני: 0-5280-20120-3899

בפני כבוד השופט הישאר אבו שחאדה
המבקש נ ע

על ידי בא כוחו עוה"ד אהוד קעטבי

נגד
המשיבות

1. מדינת ישראל על ידי לשכת תביעות רמלה 2. רשות
המיסים באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

ה ח ל ט ה

1. כנגד המבקש (להלן: **הנאשם**) הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע של עבירות אלימות כנגד אשתו. מספר חודשים לאחר שהוגשה נגדו תלונה במשטרה על ידי אשתו, בגין עבירות אלימות, הוא נחקר על ידי שלטונות המס בגין חשד לביצוע עבירות מס. בפני בקשה מטעם הנאשם למתן הוראה לרשות המיסים לגלות לנאשם האם המודיע/ה שהגיש/ה נגדו את התלונה לרשות המיסים, ושבעקבות תלונה זו נפתחה חקירת מס כנגדו, היא אשתו.

כתב האישום

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שלושה אישומים. שלושת האישומים עניינם תלונה שהוגשה נגד הנאשם על ידי אשתו (להלן: **המתלוננת**) עת שהתגוררו יחדיו בבית בתחומי היישוב שוהם (להלן: **הבית**).

3. באישום הראשון, מיוחסות לנאשם ביצוע של העבירות הבאות: אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 25.7.12, בשעה 21:30 או בסמוך לכך, שבו המתלוננת וילדיה הקטינים אל הבית מן הבריכה. בעוד המתלוננת משכיבה את בנם המשותף לישון, החל הנאשם לצעוק עליה ותקף אותה בכך שהיכה בידה באמצעות זרועו והדפה לאחור. לאחר מכן, אמר הנאשם למתלוננת "אני פותח נגדך במלחמה עד הסוף, אני יראה לך מה זה, את לא יוצאת פה מהבית".

4. באישום השני, מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 24.7.12, בשעות הערב, בעת ויכוח בין הנאשם למתלוננת, הושיב הנאשם את המתלוננת על ספה בבית ולא איפשר לה לקום בכך שחסם את גופה באמצעות ידיו ואמר לה "את לא זזה, את לא קמה".

5. באישום השלישי, מיוחסות לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין וכן כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, במהלך חודש יולי 2011, עת שהמתלוננת היתה בחודש החמישי להריונה, ובעת ויכוח בינה לבין הנאשם, תקף אותה הנאשם בכך שדחף אותה עד לפינת החדר בביתם, חסם באמצעות גופו את גופה ולא איפשר לה לזוז מהמקום על אף תחינותיה. הנאשם אף נעל את דלת הבית ורק כעבור כ-20 דקות עלה בידי המתלוננת לבסוף להשתחרר מאחיזתו ולהימלט מהבית.

טענות הנאשם

6. הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו הראיות, שכוללות, בין השאר, את עדותה של המתלוננת. במהלך חקירתה הנגדית המתלוננת עומתה על ידי בא כוח הנאשם עם העובדה שהנאשם נחקר על ידי גורמי החקירה ברשות המיסים בגין חשד לביצוען של עבירות מס, וזאת בטענה שהיו לו הכנסות מעבודתו ואשר לא דווחו לרשויות המס. כמו כן, המתלוננת נשאלה האם היא זו שמסרה את ההודעה לרשויות המס שהנאשם מבצע עבירות מס בכך שיש לו הכנסות שאינו מדווח עליהן. המתלוננת השיבה על שאלה זו בשלילה (ראו פרוט' עמ' 22 ש' 26 - עמ' 23 ש' 1).

7. הנאשם טוען כדלקמן:

א. האירועים נשוא כתב האישום הינם לא פחות מעלילת שווא של המתלוננת כנגדו ומדובר בתלונות כוזבות שהגישה המתלוננת כנגדו מטעמים נקמניים גרידא ולצורך שיפור עמדות במאבק המשפטי שהיא מנהלת כנגדו לקראת גירושיהם.

ב. ביום 25.7.12 המתלוננת פנתה למשטרה והגישה נגד הנאשם תלונה בנוגע לאירועים נשוא כתב האישום, דבר שהוביל למעצרו, ובהמשך שוחרר על ידי בית המשפט.

ג. ביום 1.8.12 המתלוננת הגישה תביעה לבית המשפט לענייני משפחה למזונות, מדור ואיזון משאבים.

ד. ביום 6.8.12 המתלוננת הגישה תביעה לגירושין לבית הדין הרבני.

ה. בתאריך 9.8.12 המתלוננת הגישה בקשה לבית המשפט למתן צו הגנה כנגד הנאשם על מנת להרחיקו מהבית ומילדיו.

ו. במסגרת ההליכים המשפטיים הנ"ל, המתלוננת ציינה כי הנאשם ביצע עבירות מס שונות, וזאת במסגרת הטענה שהכנסותיו בפועל הינן גדולות יותר מאלה שהוא מצהיר עליהן לרשויות המס, וזאת כבסיס להגדלת תביעתה לתשלום מזונות עבורה ועבור ילדיהם המשותפים.

ז. ביום 10.1.13 הנאשם זומן לחקירה ברשויות המס וזאת עקב תלונה אנונימית שהוגשה כנגדו שהינו מבצע עבירות מס בדמות העלמת הכנסות מרשויות המס.

ח. חשיפת המידע האם המתלוננת היא האדם שמסר את התלונה לרשויות המס היא חיונית להגנתו של הנאשם במסגרת ההליך הפלילי המתנהל בפניו. המתלוננת הינה העדה המרכזית לאירועים נשוא כתב האישום וככל שיתברר שבעת חקירתה הנגדית בבית המשפט לא אמרה אמת, באומרה שהיא לא מסרה את התלונה לרשויות המס, הדבר משליך באופן ישיר על שאלת מהימנותה. ככל שיתברר שמדובר בעדה שמוסרת מידע כוזב לבית המשפט על דוכן העדים, הדבר משליך על אמינות גרסתה ויש בו בכדי להוביל למסקנה שיש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. כמו כן, האינטרס הציבורי מחייב העמדתה לדין בגין מסירת עדות שקר.

8. הבקשה שבפני נושאת כותרת "**בקשה להמצאת חומר חקירה**" ומופנית למאשימה ולרשות המיסים. עם זאת, מן הראוי להבהיר שבפועל מדובר בבקשה למתן צו לרשות המיסים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982 (להלן: **חוק סדר הדין הפלילי**), ולא בבקשה לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק האמור.

תגובת רשות המיסים

9. כאמור, רשות המיסים צורפה כמשיבה לבקשה והוריתי על קבלת תגובתה. רשות המיסים השיבה כדלקמן:

א. המידע המבוקש על ידי הנאשם, קרי חשיפת זהותו של מודיע שבעקבות ההודעה שמסר נפתחה חקירת מס כנגד הנאשם, הינו מידע חסוי שחוסה תחת הוראות החיסיון שקבועות בסעיפים 231 - 235 לפקודת מס הכנסה.

ב. המידע החסוי נועד להגן מצד אחד על נישומים ומצד שני על האינטרס הציבורי שלא לגלות את

זהותם של מודיעים כדי שהדבר לא יפגע ב רשות המיסים בביצוע תפקידה בגביית מס אמת.

ג. חשיפת המידע בפני הנאשם כדי שיעשה בו שימוש, בין בהליך פלילי ובין בהליך אזרחי, למול המתלוננת שהוא חושד שהיא זו שהתלוננה כנגדו, מנוגדת לרציונל של הוראת החיסיון ולכן יש לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

10. סעיף 231(א) לפקודת מס הכנסה קובע כדלקמן:

"הממלא תפקיד ראשי בביצוע הפקודה או המועסק בביצועה, חייב לראות כל תעודה, **ידיעה**, דו"ח, רשימת שומה או העתק ממנה, והם מתייחסים להכנסתו של אדם או לפרט שבהכנסתו, **כדבר שבסוד** ושבמהימנות אישית ולנהוג בהם על דרך זו".

(ההדגשה לא במקור)

11. כמו כן, סעיף 232 לפקודת מס הכנסה קובע כדלקמן:

"מי שנתמנה לפי הוראות הפקודה, או מי שמועסק בביצועה, לא ידרש להראות לבית המשפט כל דו"ח, תעודה או שומה, או לגלות לבית המשפט או להודיע לו, כל דבר שהגיע לידיעתו אגב מילוי תפקידו על פי הפקודה, **אלא במידה שדרוש לעשות כן להפעלת הוראות הפקודה או מתוך כוונה לתבוע לדין על העבירה שנעברה במס הכנסה, או תוך כדי בירור תביעה כאמור.**"

(ההדגשה לא במקור)

12. בנוסף, סעיף 234 לפקודת מס הכנסה קובע כדלקמן:

"מי שבחזקתו או בשליטתו תעודות, **ידיעות**, דו"חות, רשימות שומה או העתקן המתייחסים להכנסתו של אדם או לפרט שבהכנסתו, והוא מסר בכל עת שהיא, או ניסה למסור ידיעה כאמור, או משהו מתוכנם של המסמכים לאדם **ששר האוצר לא הרשהו** למסור אותו, או שמסר אותם שלא לצורך פקודה זו, דינו - מאסר 6 חודשים או קנס 100 לירות."

(ההדגשה לא במקור)

13. מן הראוי לציין שהוראות חיסיון הדומות להוראות שהובאו לעיל, מצויות גם בחיקוקי מס נוספים: סעיף 105 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג - 1963; סעיף 142 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975; סעיף 231א לפקודת המכס (נוסח חדש); וכן סעיף 19ב לחוק מס קניה (טובין ושירותים) התשי"ב - 1952.

14. הלכה פסוקה היא שההסרה של החיסיון שנקבע בחוקי מס נועדה למקרים שבהם הדבר נחוץ לשם ביצוע של אותן הוראות מס בלבד, ואיננה מיועדת לשרת אינטרסים של צד ג' כלפי הנישום, או אינטרסים של הנישום כלפי צד ג' (ראו למשל: בג"צ 207/70 יהלומי נ' שר האוצר פ"ד כה (1) 126, 127 (1971); בג"צ 527/82 שץ נ' שר האוצר פ"ד לח (3) 76, 78 - 80 (1984)).

15. כידוע, לחוקי המס למיניהם, יש שני היבטים מרכזיים: **היבט אזרחי**, שעניינו חיוב נישומים בתשלום מס, וזאת לאחר בחינה מדוקדקת של הכנסותיהם, הוצאותיהם והנסיבות המזכות בפטור או הנחה מתשלום מס; **היבט פלילי**, שעניינו העמדה לדין פלילי של מי שמתחמק מתשלום מס.

16. לענייננו, ככל שבקשתו של הנאשם לחשיפת זהותו של המודיע דרושה לשם ביצוע הוראות פקודת מס הכנסה, ניתן לגלות לו את המידע. ביצוע הוראות פקודת מס הכנסה יכול להיות במישור האזרחי או במישור הפלילי, וזאת ביחסיו של הנאשם למול רשות המיסים:

א. במישור האזרחי: אם גילוי המידע החסוי יכול לתרום לנאשם במישור האזרחי מול רשות המיסים על מנת שתהיה הערכה נכונה של המס שעליו לשלם (כגון הכרה בתשומות, או הכרה בהוצאות שמגולמות בחשבוניות מס, או קבלת פטור מלא או חלקי מתשלום מס או הפחתת גובה המס שעליו לשלם וכיוצא באלה), יהיו מקרים שבית המשפט יעתר לבקשה לגילוי המידע החסוי (ראו למשל: רע"א 9153/12 מנהל מס ערך מוסף, אשדוד נ' הקורנס מפעלי עופרת בע"מ [פורסם בבנו] (25.2.13)).

ב. במישור הפלילי: כך גם, אם גילוי המידע החסוי יש בו בכדי לתרום להגנתו של הנאשם במישור הפלילי ביחסיו למול רשות המיסים, בעקבות כתב אישום שמוגש כנגדו ע"י רשות המיסים בגין חשד לביצוע עבירות מס, יחולו ההלכות הכלליות בנוגע לשאלת חשיפתו של חומר סודי שיש בו בכדי לתרום להגנתו של הנאשם.

17. במקרה שבפני, המטרה של גילוי זהותו של המודיע שמסר את המידע לרשות המיסים איננו נחוץ לצורך ביצוע הוראות פקודת מס הכנסה, וזאת בין בהיבט האזרחי של קביעת השומה להכנסותיו ובין בהיבט הפלילי לאור חשד לביצוע של עבירות מס על מנת להתגונן כנגד כתב אישום שהוגש נגדו על ידי רשות

המיסים.

18. התכלית של גילוי המידע החסוי אודות זהות המודיע נחוץ במקרה שבפני על מנת לשרת את הנאשם בהליך הפלילי שמתנהל כנגדו בגין חשד לביצוע עבירות של אלימות במשפחה. כמו כן, ככל שהנאשם יקבל את מבוקשו הוא יוכל להשתמש במידע שיקבל, ככל שיתברר שמידע זה משרת את צרכיו, גם בהליך האזרחי שמתנהל בינו לבין המתלוננת במסגרת סכסוך הגירושין. במילים אחרות, מדובר בהסרת חיסיון לתכלית שהיא זרה להוראות פקודת מס הכנסה ולכן אין לקבל את הבקשה של הנאשם להסרת החיסיון על זהות המודיע.

19. למען השלמת התמונה, אביא גם שני פסקי דין של בית המשפט העליון שבהם נדונה הסוגיה של גילוי זהותו של מודיע לצורך נקיטה בהליכים כנגד אותו מודיע:

א. בג"צ 174/83 **שכנר נ' שר האוצר** פ"ד לז (3) 225 (1983). במקרה זה, שלטונות המס ערכו חקירה כנגד העותרות בעקבות תלונה שהוגשה כנגדן בגין חשד לביצוען של עבירות מס. בסופו של יום, בתום החקירה שנערכה על ידי שלטונות המס, התיק נסגר כנגדם והסתבר שלא היה מקום להלין עליהן. העותרות ביקשו משלטונות המס לגלות להן את זהותו של האדם שהתלונן כנגדן ואשר בעקבות תלונתו נפתחה חקירה כנגדן. לטענתן, הן חושדות שמי שהגיש את התלונה הינו שכן של הוריהן ואשר מרבה להגיש תלונות לרשויות שלטון שונות וזאת במטרה להצר את צעדיהן וצעדי הוריהן. בקשתן לחשיפת זהותו של המתלונן נדחתה על ידי שלטונות המס ומכאן עתירתן לבג"צ. העתירה נדחתה פה אחד ונקבע שהכלל הוא שאין מקום לגלות את שמו של מודיע וכי כלל בסיסי וידוע הוא שאין כל סיכוי להיזקק למודיעים ללא שתובטח להם אלמוניות מלאה. נקבע גם שרצון של העותרות בנקיטה בהליכים משפטיים כנגד המודיע אין בה בכדי להצדיק הסרת החיסיון על ידי גילוי זהותו.

ב. בג"צ 64/91 **חילף נ' משטרת ישראל** פ"ד מז (5) 653 (1993). במקרה זה, העותר שימש בתפקיד גובה באגודה שיתופית המספקת מים לכפר מסוים. מכח תפקידו זה העותר גבה כספים מתושבי הכפר בעבור צריכת המים. העותר זומן לחקירה במחלקת ההונאות במשטרת ישראל בחיפה והוחשד כי גבה מתושבי הכפר סכומי כסף העולים על חובותיהם וכי את הכסף העודף שלשל לכיסו וזייף את המחיר שרשם בקבלות שהוציא. העותר הכחיש את החשדות כנגדו, גרסתו אומתה והתברר כי המידע שעל יסודו נפתחה החקירה לא היה נכון ולכן תיק החקירה נסגר כנגדו. העותר ביקש מחוקריו לגלות לו את שמו של המודיע כדי שיוכל להגיש נגדו תלונה על פי דיני הנזיקין ואיסור לשון הרע. בקשתו נדחתה. כנגד דחיה זו הוגשה עתירה לבג"צ בשנת 1988. המשטרה בתגובתה, טענה כי העותר רשאי להגיש תלונה למשטרה כנגד אלה שהוא חושד בהם במסירת המידע הכוזב. העותר הסכים לדרך המוצעת והעתירה נמחקה. ואולם, התלונה שהגיש לא הועילה. המשטרה, לאחר שחקרה את האנשים שהעותר חשד בהם, סגרה את התיק מחוסר אשמה. העותר הגיש ערר על החלטת המשטרה בפני היועץ המשפטי לממשלה וערערו נדחה.

על כן, העותר שב והגיש עתירה נוספת לבג"צ בשנת 1991 ובה ביקש לאפשר לו לעיין בחומר החקירה בתיק שנפתח כנגדו בשעתו, כדי שיוכל לדלות מתוכו את שמו של המודיע ולהיפרע ממנו בבית המשפט. עתירתו נדחתה ונקבע שהצורך להגן על מקורות מידע על מנת לאפשר לרשויות החוקרות לאסוף מידע אודות עבריינים על ידי קבלת מידע ממודיעים, שלא היו מסכימים למסור מידע לרשויות החוקרות אילו זהותם לא היתה חסויה, הוא אינטרס ציבורי מוכר. כמו כן, נקבע שבהתנגשות בין האינטרס הציבורי לשמירה על מקורות מידע לבין עניינו של הפרט להיפרע על נזקו, האינטרס הציבורי גובר.

20. פסק דין נוסף שרלוונטי לענייננו, בדרך האנלוגיה, הוא רע"א 68/88 **זילברמן נ' בנק אמריקאי ישראלי** פ"ד מב (2) 383 (1988). כנגד המערערים הוגש כתב אישום בגין חשד לביצוע עבירות מכס שונות בסחורות שהיו ברשותם (להלן: **הסחורות**). בסופו של יום, כתב האישום בוטל בעקבות תשלום כופר על ידי המערערים לרשות המכס. המשיב, בנק אמריקאי ישראלי (להלן: **הבנק**), העמיד אשראי למערערים בגין הסחורות והגיש תביעה אזרחית לבית המשפט כנגד המערערים בטענה שהאשראי הועמד לרשותם של המערערים בתרמית, היינו מכוח עילה נזיקית וחוזית בעלת מימד פלילי מובהק. במסגרת התביעה, ביקש הבנק להזמין חוקר מטעם רשות המכס על מנת להגיש באמצעותו את חומר החקירה שנצבר כנגד המערערים במסגרת החקירה הפלילית שהתנהלה כנגד המערערים. בית המשפט קמא קיבל את הבקשה של הבנק וערעורם של המערערים לבית המשפט העליון בנקודה זו התקבל ונקבע שלאור הוראת החיסיון שקבועה בסעיף 142 לחוק מס ערך מוסף, אין מקום לחקור את החוקר של רשות המכס לגבי ידיעות וראיות שהגיעו אליו אגב ביצוע חוק מס ערך מוסף, היינו אגב מילוי תפקידו.

21. לאור כל האמור לעיל, הבקשה שבפני לחשיפת המידע האם המתלוננת היא זו שהגישה את התלונה כנגד הנאשם, או לא, אצל רשות המיסים, ואשר בעקבות תלונה זו נפתחה חקירה כנגדו בחשד לביצוע עבירות מס, נדחית.

22. **המזכירות תשלח העתק ההחלטה למאשימה, לבא כוח הנאשם ולפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי) (נציגת רשות המיסים).**

ניתנה היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, בהעדר הצדדים.